

Riikka Haikarainen
M.A. in Specialized Journalism (2014-2015)
Annenberg School for Communication and Journalism
USC - University of Southern California
Los Angeles, USA

USC:n kampusta koristavat lukuisat suihkulähteet. Kaifornian ennätyskuivuus talvella 2014–2015 pakotti yliopiston sulkemaan vesihanat muutamista suihkulähteistä.

I Aluksi

Suoritin lukuvuonna 2014–2015 Los Angelesissa Etelä-Kalifornian yliopiston (USC) maisteriohjelman. Reilun vuoden kestänyt Yhdysvaltain-opiskelu avarsi maailmaani, ajatteluani ja journalistista osaamistani tavalla, josta en osannut etukäteen edes haaveilla. Kun ystävät ja kollegat nyt kysyvät, mitä kaipaen eniten Kaliforniasta, vastaan: inspiroivia ihmisiä ja kokemusta ajattelun vapaudesta.

M.A. in Specialized Journalism -maisteriohjelma kestää yhdeksän kuukautta. Sen ideana on tarjota ammattitoimittajille tai journalistista uraa aloittaville syvempää osaamista yhdestä tai kahdesta journalismin seuranta-alueesta. Näitä ovat tiede-, kulttuuri-, uskonto-, urheilu-, ympäristö- tai viihdejournalismi. Toimin vuosina 2012–2013 Helsingin Sanomien tiedesivujen toimittajana ja tuottajana, joten valitsin syyslukukaudeksi

tiedejournalismin kurssin. Kevätlukukaudella suoritin islamin uutisointia käsittelevän uskontojournalismin kurssin. Olin molempiin “linjoihin” erittäin tyytyvänen ja koen oppineeni valtavasti.

Oman vuosikurssini opiskelijaa, 22 naista (!), olivat pääosin yhdysvaltalaisia. Itseni lisäksi ulkomaalaisia oli vain kolme (Kiinasta, Intiasta ja Kolumbiasta), loput 18 amerikkalaisia. Oli erittäin mielenkiintoista tutustua yhdysvaltalaiseen journalismiin nimenomaan sikäläisten ammattilaisten avulla.

Porukkamme jakautui karkeasti kolmeen ryhmään: juuri kandidiksi valmistuneet noin 23–25-vuotiaat toimittajanalut, itseni ikäiseni kolmikymppiset ammattijournalistit ja 35–50-vuotiaat konkaritoimittajat tai alanvaihtajat. Joukkoomme kuului toimittajien lisäksi kaksi lääkärää, juristi, meribiologi, säveltäjä ja arkkitehti, jotka etsivät tutkinnon avulla uusia ammatillisia mahdollisuuksia esimerkiksi tiede- tai kulttuurijournalismin saralla. Porukan kirjavuus innosti rikkaaseen kokemusten jakamiseen ja vuoropuheluun. Usein tunsin oppivani kurssikavereiltani yhtä paljon kuin professoreiltani.

Maisteriohjelmani alkoi kolmen viikon “boot camp” -multimediajaksolla, jossa otimme haltuun video-, radio- ja digijournalismin perusteita. Jakson lopuksi professorimme piti meille iltajuhlat. Eturivissä istuvat boot camp -jaksosta vastanneet professorit Sasha Anawalt (vas.) ja Peggy Bustamante.

II Opintojen suurin anti & oivallukset

Nautin suunnattomasti yhdysvaltalaisesta opiskelukulttuurista, jota määrittävät kunnianhimo ja keskusteleavuus. USC:n maisteritason kurssien koko on tyypillisesti 8–15

opiskelijaa ja opiskelijoiden odotetaan osallistuvan keskusteluihin hyvin aktiivisesti. Professorit olivat erittäin kiinnostuneita opiskelijoistaan, antoivat yksityiskohtaista henkilökohtaista palautetta ja halusivat tietää, mitä kukin oppi. Suomalaistyyllisiä tenttejä ei ollut vuoden aikana yhtäkään. Kaikki kurssit suoritettiin 5–15 sivun esseillä, lehti/radio/videojutuilla, suullisilla esitelmillä, väittelyillä ja tietyn ongelman ratkaisuun keskittyneillä ryhmätöillä. Arvioinnin kohteena oli jokaisen opiskelijan oma ajattelu, luovuus ja analyttisyys eikä esimerkiksi kurssikirjallisuuden opiskelu.

Tiedejournalismin kurssi syyslukukaudella oli erittäin inspiroiva. Professorimme KC Cole on pitkän linjan tiedejournalisti, joka on myös kirjoittanut populaareja tietokirjoja esimerkiksi fysiikasta. KC:sta tuli mentorini, jonka viisaudesta ja ammattitaidosta ammensin paljon.

Osana tiedejournalismin opintojani toimin ja juonsin lokakuussa 2014 Annenbergin radiostudiossa podcast-ohjelman, jonka aiheena oli myötätunto evoluutiobiologian ja matematiikan peliteorian näkökulmista. Studiovieraina Gregg Chadwick (vas.), KC Cole ja Amy Parish.

Päätin laajentaa tiedejournalismikurssin lopputyönä tekemääni aikakauslehtiartikkelia kevään aikana niin, että siitä tuli lopputyöni. Annenbergissä ei tehdä akateemista gradua vaan journalistinen projekti (lehti-, radio-, digi- tai videotyö), mikä sopi hyvin maisteriohjelman henkeen.

Lopputyöni käsittelee sosiaalista vuorovaikutusta varten suunniteltuja robotteja, joita on käytetty autististen lasten ihmissuhdetaitojen kehittämiseen. Haastattelin artikkelia varten robottitutkijoita, lasten kehitykseen erikoistunutta neurologia sekä perhettä, jonka kahdesta lapsesta toisella on diagnosoitu autismi ja toisella Aspergerin syndrooma. Professorini kannusti kovasti tarjoamaan artikkelia yhdysvaltalaisille tiedelehdille. Olen parhaillaan aloittamassa sitä prosessia.

Sivuaineena opiskelin syksyllä tv- ja elokuvatuotantoa USC:n maineikkaassa School of Cinematic Arts'issa. Luentosarjalla vieraili joka viikko jonkun ajankohtaisen tv-sarjan

käsikirjoittaja, tuottaja tai ohjaaja, jota me opiskelijat pääsimme haastattelemaan. Vieraana kävi myös Netflixin sisältöjohtaja, joka kuvasi kiintoisasti on-demand-sisällöntuotannon tulevaisuudennäkymiä.

Toinen syksyn sivuainekurssini oli viestinnän johtamisen kurssi, joka keskittyi neuvottelutaitoihin ja konfliktinratkaisuun. Kurssi perustui erilaisten neuvottelu- ja konfliktitilanteiden simulaatioihin ja "roolipeleihin", joissa me opiskelijat toimimme joko neuvottelijoina tai sovittelijoina. Sain kurssista valtavasti konkreettista hyötyä sekä alais-että esimiestaitojen näkökulmasta.

Kevätlukukaudella suurin ponnistus oli islamiin keskittynyt uskontojournalismin kurssi. Kurssille piti erikseen hakea kirjallisella hakemuksella, ja sille valittiin vain kahdeksan opiskelijaa. USC maksoi kurssimme matkan Indonesiaan, jonne lähdimme juttumatkalle kevätloman (Spring Break) aikana. Vietimme Indonesiassa 10 päivää ja teimme juttuja islamista, uskonnonvapaudesta ja eritaustaisten muslimien arjesta. Laajimman juttuni kirjoitin indonesialaisista mobiilisovelluskehittäjistä, jotka suunnittelevat applikaatioita islamin harjoittamista varten. Juttuni julkaistiin matkan jälkeen Global Post -nimisessä ulkomaanjournalismin erikoistuneessa yhdysvaltalaisessa uutisportaaliissa. Kirjoitin myös muslimifeministeistä ja haastattelin yhdysvaltalaista ex-sotilasta, joka kääntyi kristitystä muslimiksi syyskuun 11. päivän iskujen jälkeen vuonna 2001 ja muutti sittemmin Indonesiaan aikeenaan edistää maltillista islamin tulkintaa.

Haastattelin Jakartassa Juanita Vyatria, joka koodaa islam-aiheisia applikaatioita miehensä kanssa perustamassaan start up -yrityksessä. Vyatri on harras sunnimuslimi, joka päätti pukeutua 19-vuotiaana kasvot peittävään niqab'iin.

Muslimimaailman avautuminen ja islamiin perehtyminen tuntui polttavan ajankohtaiselta koko lukuvuoden ajan. Uskon, että sain entistä paremmat valmiudet ymmärtää islamin monimuotoisuutta sekä sen opillista ja kulttuurista kontekstia.

Islam-kurssia täydensi oivallisesti kevätlukukauden toinen valinnainen kurssini, maailmankuulun sosiologin Manuel Castellsin opettama Globalization, Communication and Society -kurssi. Vain kahdeksasta opiskelijasta koostuva kurssi tarjosi rautaisannoksen maailmanpoliittista nykytilannetta sekä katsauksen siihen, miten informaatioteknologia ja globalisoitunut talous vaikuttavat yhteiskuntiin.

Ammatillisen tulevaisuuteni näkökulmasta kevään kenties tärkeimmäksi opintojaksoksi nousi Monetization and the New Media -kurssi. Perehdyimme näennäisen yksinkertaiselta vaikuttavaan kysymykseen: miten journalismilla tehdään nyt ja tulevaisuudessa rahaa? Tälläkin kurssilla haastateltaviksemme saapui kiintoisa joukko

ammattilaisia esimerkiksi Los Angeles Timesista, Huffington Postista, digitaalisen median start up -firmoista ja sosiaalisen median markkinointitoimistoista.

Yhdeksi kevään valinnaiseksi kurssiksi otin USC:n teatteritaiteen ja näyttelijäntäytön laitokselta yhteisöteatterikurssin. Kurssille meneminen oli pelottavaa: vaikka koin puhuvani jo syyslukukaudella sujuvaa englantia ja opinnot etenivät hienosti, teatterin maailmaan astuminen vieraalla kielellä tuntui haastavalta. Saisinko ilmaista itseäni tarpeeksi hyvin vai nolaisinko itseni totaalisesti? Huoleni olivat turhia. Jälleen kerran törmäsin amerikkalaiseen välittömyyden ja ”hyväksynnän” kulttuuriin, joka arvostaa innostusta ja työteliäisyyttä sekä ruokkii jokaisen yksilön omaa luovuutta. Professorimme Brent Blair loi porukkaamme erinomaisen yhteishengen, ja koin ylittäväni epämurkuvuusalueeni monta kertaa – siitä loppujen lopuksi kovasti nauttien!

III Mitä kehittäisin opinnoissa

USC on erittäin tasokas yksityinen yliopisto, jossa panostetaan opiskelijoiden kohtaamiseen yksilöinä. Samalla opinnot ovat vaativia: ne vievät kaiken ajan ja tarmon. Kurssien väli- ja loppuesseet kasautuvat kaikki samoille viikoille, joten opiskelu vaatii todella hyviä itsensä johtamisen taitoja. Olin onnekas siinä, että pääsin lähtemään Kaliforniaan mieheni kanssa, ja sain kotona sekä henkistä että arkisen käytännöllistä apua niin tekstieni kommentoinnissa että ruokakaupakäynneissä! Arvokasta oli myös luetuttaa puolivalmiita esseitä amerikkalaisilla opiskelukavereilla, joiden kanssa saattoi käydä läpi kieliasua ja antaa henkistä tukea puolin ja toisin. Ilman näitä ”ylimääräisiä” resursseja olisin saattanut tuntea itseni joinain hetkinä varsin uupuneeksi.

Opintosuunitelman laatiminen vaatii (ulkomaalais)opiskelijalta melkoista aktiivisuutta ja oma-aloitteisuutta, sillä pelkän opinto-oppaan perusteella on vaikea hahmottaa kurssien sisältöä ja antia. Annenberg voisi panostaa enemmän opintoneuvontaan lukukausien alussa. Kevään puolella koin välillä tarpeettomankin suurta stressiä lopputyön tekemisestä ja valmistumisesta. Sitäkin prosessia voisi tukea paremmin järjestämällä esimerkiksi pienryhmätapaamisia, joissa lopputyöstä voisi vapaamuotoisesti keskustella.

IV Muut aktiviteetit & tunnustukset

Tiedejournalismin professorini KC Cole on järjestänyt kymmenen vuoden ajan Santa Monica Arts Studios -nimisessä taidegalleriassa mielenkiintoista tapahtumasarjaa, jonka järjestelytoimikuntaan menin mukaan. Categorically Not -nimisten iltojen idea on tuoda tutkijat ja taiteilijat yhteen puhumaan samasta teemasta. Syksyllä olin mukana järjestämässä tapahtumaa ”Compassion”-teemalla. Aiheesta alustivat ihmisapinoiden yhteisöjä tutkiva antropologi, kuvataiteilija ja KC itse, joka puhui matematiikan ja peliteorian suhteesta myötätuntoon.

Keväällä järjestimme kaksi Categorically Not -iltaa, joiden teemana olivat ”Frames of Reference” ja ”Clouds”. Tutustuin näiden iltojen kautta erittäin mielenkiintoiseen joukkoon sekä tutkijoita että taitelijoita, jotka avarsivat ajatteluani monin eri tavoin.

USC:n valmistujaisjuhlassa saimme perinteisen neliölakin. Vieressäni maisteriohjelmani opiskelukaverit Uttara Valluri (vas.) ja Jeanette Kazmierczak.

Lukuvuoden päättäjaisissä toukokuussa Annenberg myönsi minulle Outstanding Scholar in Specialized Journalism Award -tunnustuksen opintomenestyksestä (kurssieni keskiarvo oli maisteriohjelmani paras). Sain myös kutsun valtakunnallisen Phi Kappa Phi Honor Society:n jäseneksi. Vuonna 1897 perustetun yhdistyksen jäseneksi kutsutaan sekä kandi- että maisteriopiskelijoista ne, jotka kuuluvat opintomenestykseltään parhaimman 10 prosentin joukkoon Yhdysvaltain-laajuisesti.

V Miten sovellan oppimistani Suomessa & tulevaisuus

Olen palannut töihin Helsingin Sanomiin toimitussihteeriksi ja vastaan lehden Torstai-liitteestä. Koko toimitus käy tällä hetkellä läpi voimakasta muutosprosessia, jossa yritämme löytää parhaan tavan tavoittaa lukijat digitaalisessa maailmassa. Koen voivani päivittäin ammentaa Kalifornia-kokemuksistani niin juttuideoinnin, työprosessien kehittämisen kuin tiimityöskentelyn ohjaamisen suhteen.

Pidemmän aikavälin – noin kahden, kolmen vuoden – perspektiivillä olemme mieheni kanssa suunnittelemassa muuttoa takaisin Kaliforniaan.